

Forfatter: Thoresen, Anna Magdalene

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johanne Luise FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1879-05-22/1879-05-30)

Citation: Thoresen, Anna Magdalene: "BREV TIL: Heiberg, Johanne Luise FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1879-05-22/1879-05-30)", i *Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901*, Gyldendalske Boghandel, s. 194. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001830099-000-shoot-L0018300990000068.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til Fru Heiberg.

Zürich, 22.—30. Maj 1879.

Det kunde maaske synes Dem, at jeg dennegang har ventet lovlig længe med at banke paa hos Dem, naar jeg samtidigt med disse Linier sender en Hjærtens Tanke, som længe og inderligt har længtes efter Dem; men Sagen er, at jeg har ruget med al min Ævne over et Arbejde, som ikke er af de letteste, og allerede fra Julen af havde sat mig det Maal, at, naar jeg var færdig, vilde jeg i Lettelsens allerførste Stund skrive til Dem. Jeg sidder endnu med Arbejdets sidste Trediedel for mig.¹⁾ Det er altsaa ikke i Befrielsens Glæde, jeg nedskriver disse Linier, men tværtimod med den pressende Fornæmmelse: endnu at have den sværeste Del tilbage.

De tænker at rejse op til Norge for at tilbringe Sommeren der. Det glæder mig. Jeg veed ikke noget Sted i Verden mere egnet til en stille, forfriskende Sommeridyl end Ladegaardsøen, og det har i mange Aar, før jeg drog hidned, været min Længsels Plan at kunne tilbringe en Sommer i hine lyse Egne. Men mine Længsler ere i Sandhed blevne strængt opdragne gennem Tiderne; de veed nu meget godt, hvor langt de kunne vove sig; det kommer i Reglen ikke ud over Ønsket. —Jeg er nu paa det Nærmeste færdig hernede med mit s. 195Hverv; det var bestemt til 3 Aar, og i August er den tredie Kurs ude. Men hvordan da? Jeg kunde gjerne sætte ti Spørgsmaalstegn ved dette, saa uvis er min Sjæl. Jeg vilde jo gjerne have gjort et lidet Indkik i Italien, medens jeg staaer her, saa at sige, ved Døren til dette Drømmenes Land, og det vilde jo passe godt, for saa vidt mit Ophold her slutter imod Vinteren og at den Tid tillige er den bedste for et kortvarigt Ophold i Italien. Men saa gaa Betænkelighederne frem, og — om end enkelte kunne ryddes afvejen — saa staa dog nogle med rystende Hoveder og løftede Pegefingre. Min Søn skulde have sig en Ansættelse — om noksaa beskeden; en Begyndelse, et Skridt paa egen Bane maatte gøres; men det tages dog ikke i Luften, og jeg øjner ingen Udvej. Saa kommer den næste, og den seer endnu mere bekymret ud; man gør ikke en saadan Rejse uden et vist Pengefond. Jeg har nu i den Anledning indgivet en Ansøgning til Stortinget om et Rejsestipendium; men jeg har gjort det samme to Gange før og har bægge Gange modtaget et Afslag, saa det venter mig formodentlig dennegang ogsaa. Det var dog snart paa Tiden, om der — i Lighed med Omsorgen for de øvrige Forfattere i Norge — blev gjort en Smule for mig. Jeg fylder snart mit 60de Aar, og Livets Kraft synker; da er det, man fornemmelig trænger til udvortes Støtte, hvis man ikke skal sidde modløs over for sin egen Gerning med Fornæmmelsen af, at, enten den var gjort eller ikke gjort, kommer det ud paa Et.

13*

s. 196Jeg længes nu saa inderligt efter at læse Bjørnsons „Leonarda“. Mig forekommer det, som om Bjørnson hidtil — det vil sige: i de senere Aar — har tradsket om i et digterisk Uføre, hvor han tilslut hverken fandt Vej eller Sti; thi et Uføre maa vel det kaldes: at ville være noget af Alt, men Intet ud af egen indre Tilsigelse. Kunde denne Gæring maaske være paa Vej til at sætte sig og dette Arbejde være udgaaet af den første Klaring, da skulde jeg glæde mig. Intet er saa vigtigt for den, som selvarbejder i Digtningens Tjeneste som Fremkomsten af et ægte Digtværk; thi det tager En op af mange Smaahensyn og bærer et langt Stykke videre paa den stigende Bane. Om man end overvældes af Storheden i en Digtning, man kommer dog derved til en Kundskab om sin Ævne, som man ved at sidde alene med sig selv slet ikke formaaer.

Naar disse Linier kommer til Dem, min dyrebare Frue, da blomstrer Kastanierne paa Stien under Deres Vinduer, og de underfulde blide Aftenstemninger ere begyndte at stige op af Søerne; jeg vilde ønske, der i Fremtiden — hvis jeg har nogen — maatte forundes mig et lidet Hul til at bo i — med den vidunderlige Udsigt, De har.¹⁾

Endnu en Herlighed i Danmark træffer dette Brev sammen med, nemlig Universitetets Jubelfest; den havde jeg gjerne overværet; jeg føler mit Hjærte skælte af Bevægelse ved den blotte Tanke. At det bliver en Hjærtifest — inden Døre — tvivler s. 197jeg ikke om. Ære være Dagen for hele Norden og for hver Sjæl, som glædes derved! Til Lykke med den! Ogsaa De har Deres aandelige Del i den; thi, sandelig, mange af de tørre Stene, som der ere udformede til Statens Bygning, har De været med til at give Kit til ved Skønhedens Sammenføjning. Det er det Store ved den Kunst, De har udøvet, at — idet den ligesom personlig forsvinder — gaar den over i Alt. Derfor: til Lykke med Festen, elskede Frue!